

ми; и тя рѣшава че вашійтъ гласъ ѣ гласъ на једнѣ женѣ, и че другыйтъ ѣ на једнѣ птицѣ.

УЧИТЕЛКА.

Елена изражава туй като нѣкой докторъ. Нека земемъ пакъ нашето първо сравненіе, чеда мои. Азъ искамъ да излѣзнѣ изъ тази одаѣ; *мысльша*, ми дава да видѣ разликѣтъ, която ѣ между, да ли да излѣзнѣ прѣзъ прозореца, или по лѣствицѣтъ, и ми казва: „Ако излѣзнѣ прѣзъ прозореца, азъ щѣ бѣдѣ веднѣга въ двора; но може бы, като слизамъ, да ми ся подпързоли тѣлото, щото да паднѣ на долѣ съ главѣ и да ся испрѣбѣѣ; или быхъ паднала на нѣкоѣ си рѣкѣ, или възъ нѣкой кракъ, та да ги прѣбѣѣ. А, напротивъ, ако слѣзвамъ по скалѣтъ щѣ ся позабавѣ малко повечко врѣме; но секога щѣ стоѣ на крака и не быхъ была никакъ въ опасность, та да си разцѣпѣ главѣтъ.“ *мысльша* прави тѣзи сичкы разсѣжденія; душата ѣ слуша; и тогази има једно друго нѣщо, което щѣ нарѣкѣ *воля*, и казва: „Подобръѣ обычамъ да ходѣ полегичка, нежели да ся изложѣ на нѣкоѣ злочестинѣ; за туй щѣ земѣ пѣтя си по лѣствицѣтъ, а не прѣзъ прозореца;“ и тѣѣ *мысльша* испытва, измѣрва нѣщата, а *воляша* избира и рѣшава. Намѣрвамъ ся тази вечеръ въ тази одаѣ, а немамъ свѣщъ. Слѣдователно азъ вече не видѣ разликѣтъ между прозореца и вратѣтъ; но азъ ся подеѣщамъ на тази разликѣ, коѣто вече не виждамъ; какъ става туй, та душата ми ся подеѣща и си прѣдставя тази разликѣ? Туй става, защото тя има једнѣ третѣ силѣ, или дарбѣ, коѣто азъ щѣ нарѣкѣ *памшеніе*. Нека повторимъ туй. Душата ѣ колко дарбѣ има, Вълкано?